ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 26ης Σεπτεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση Τ-80/97,

Starway SA, με έδρα το Luynes (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Bellis και P. De Baere, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Lorang, 3, rue de la Chapelle,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους R. Torrent, A. Tanca και S. Marquardt, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον P. Bentley, barrister, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον E. Uhlmann, γενικό διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον N. Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΚ) 71/97 του Συμβουλίου, της 10ης Ιανουαρίου 1997, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2474/93 στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την επιβολή του επεκταθέντος δασμού στις εισαγωγές που έχουν καταγραφεί σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 703/96 (ΕΕ L 16, σ. 55),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, V. Tiili, J. Azizi, M. Jaeger και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Οκτωβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά

Δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται βάσει του εν λόγω κανονισμού είναι δυνατό να επεκτείνονται και έναντι των εισαγωγών ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών από τρίτες χώρες, όταν σημειώνεται καταστρατήγηση των μέτρων που έχουν τεθεί σε ισχύ. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «μια συναρμολόγηση στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν:

α) η συναρμολόγηση άρχισε ή αυξήθηκε σημαντικά από την έναρξη της έρευνας αντιντάμπινγκ ή αμέσως πριν από αυτήν και τα χρησιμοποιούμενα μέρη προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα και

β) τα μέρη αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, αν και σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι υπάρχει καταστρατήγηση, αν η προστιθέμενη αξία των μερών που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συναρμολόγησης ή συμπλήρωσης υπερβαίνει το 25 % του κόστους κατασκευής

και

γ) οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του συναρμολογημένου ομοειδούς προϊόντος εξουδετερώνονται και υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν».

2 Η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου έχει ως εξής:

«Ένα προϊόν δεν υπόκειται σε καταγραφή σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 5, ή σε μέτρα, εφόσον συνοδεύεται από πιστοποιητικό τελωνείου στο οποίο δηλώνεται ότι η εισαγωγή του συγκεκριμένου προϊόντος δεν αποτελεί καταστρατήγηση. Τα πιστοποιητικά αυτά χορηγούνται στους εισαγωγείς, κατόπιν γραπτής αιτήσεως, είτε μετά από σχετική έγκριση με απόφαση της Επιτροπής, που εκδίδεται μετά από διαβουλεύσεις με τη συμβουλευτική επιτροπή, είτε μετά την απόφαση του Συμβουλίου για την επιβολή των μέτρων. Κάθε πιστοποιητικό παραμένει σε ισχύ για όσο χρόνο και υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται σε αυτό.»

3 Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, «καμία διάταξη του παρόντος άρθρου δεν αποκλείει την κανονική εφαρμογή των διατάξεων που ισχύουν για τους δασμούς».

4 Το άρθρο 14, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού προβλέπει ότι, «βάσει του παρόντος κανονισμού, είναι δυνατό να θεσπιστούν ειδικές διατάξεις, ιδίως όσον αφορά τον κοινό ορισμό της έννοιας της καταγωγής, όπως αυτός περιέχεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου».

5 Κατά το άρθρο 26, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1), «η τελωνειακή νομοθεσία ή άλλες ειδικές κοινοτικές διατάξεις μπορούν να προβλέπουν ότι η καταγωγή των εμπορευμάτων πρέπει να αποδεικνύεται με την προσκόμιση εγγράφου».

6 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία κατασκευής και πωλήσεως ποδηλάτων, η οποία έχει από το 1985 την έδρα της στο Luynes της Γαλλίας. Το 1992 η προσφεύγουσα εξαγοράστηκε από εταιρίες του ομίλου China Bicycles Company (στο εξής: CBC), ο οποίος διαθέτει μονάδες παραγωγής στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Δύο εταιρίες του ομίλου CBC που είναι εγκατεστημένες στο Χονγκ-Κονγκ, η Hong-Kong (Link) Bicycles Ltd και η Regal International Development Co. Ltd, μνημονεύονται στα τιμολόγια που έχουν εκδοθεί για τα μέρη ποδηλάτων που έχει αγοράσει η προσφεύγουσα.

7 Στις 8 Σεπτεμβρίου 1993 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2474/93 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ (ΕΕ L 228, σ. 1, στο εξής: αρχικός κανονισμός).

8 Κατόπιν καταγγελίας της European Bicycle Manufacturers Association (Ευρωπαϊκής Ένωσης Κατασκευαστών Ποδηλάτων), η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 703/96, της 18ης Απριλίου 1996, για την έναρξη έρευνας σχετικά με την καταστρατήγηση, υπό τη μορφή εργασιών συναρμολόγησης στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, των μέτρων αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον αρχικό κανονισμό στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 98, σ. 3, στο εξής: κανονισμός για την έναρξη έρευνας). Ο κανονισμός αυτός άρχισε να ισχύει στις 20 Απριλίου 1996. Η σχετική έρευνα κάλυψε την περίοδο από 1 Απριλίου 1995 μέχρι 31 Μαρτίου 1996.

9 Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, η έρευνα αυτή, που κινήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, αφο-

ρούσε τις εισαγωγές μερών ποδηλάτων τα οποία υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 8714 91 10 έως 8714 99 90, είναι καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και χρησιμοποιούνται για τη συναρμολόγηση ποδηλάτων εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

10 Στο άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού, αναφέρεται ότι «οι τελωνειακές αρχές εντέλλονται να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για την καταγραφή των εισαγωγών πλαισίων, περονών, ζαντών και ομφαλών ποδηλάτων, που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 8714 91 10, 8714 91 30, 8714 92 10 και 8714 93 10, αντιστοίχως, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι, σε περίπτωση επέκτασης στις προαναφερόμενες εισαγωγές της ισχύος των δασμών αντιντάμπινγκ που ισχύουν για τις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, οι υπόψη δασμοί θα είναι δυνατό να εισπραχθούν από την ημερομηνία της εν λόγω καταγραφής». Αναφέρεται επίσης ότι «δεν υπόκεινται σε καταγραφή οι εισαγωγές οι οποίες συνοδεύονται από πιστοποιητικό εκδοθέν από τις τελωνειακές αρχές κατ' εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 4, του [βασικού κανονισμού]».

11 Το άρθρο 3 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας προβλέπει τα εξής: «Τα ενδιαφερόμενα μέρη οφείλουν να αναγγελθούν, να γνωστοποιήσουν γραπτώς τις απόψεις τους, να υποβάλουν στοιχεία και να ζητήσουν να γίνουν δεκτά σε ακρόαση από την Επιτροπή εντός 37 ημερών από την ημερομηνία διαβίβασης του παρόντος κανονισμού στις αρχές της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ώστε να μπορέσουν να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω απόψεις και τα στοιχεία κατά την έρευνα. Ο παρών κανονισμός θεωρείται ότι παραλαμβάνεται από τις αρχές της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας την τρίτη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* [...]». Δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 19 Απριλίου 1996, η προθεσμία έληξε στις 29 Μαΐου 1996.

12 Στην όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, αναφέρεται, υπό τον τίτλο «Ερωτηματολόγια», ότι, «προκειμένου να συγκεντρώσει τα στοιχεία που κρίνει απαραίτητα για την έρευνά της, η Επιτροπή πρόκειται να αποστείλει ερωτηματολόγια στις ονομαζόμενες στην [καταγγελία] κοινοτικές επιχειρήσεις συναρμολόγησης ποδηλάτων» και ότι, «ανάλογα με την περίπτωση, είναι πιθανόν να ζητηθούν στοιχεία και από κοινοτικούς παραγωγούς».

13 Κατόπιν της κινήσεως της εν λόγω έρευνας, η Επιτροπή απέστειλε σε ορισμένες ενδιαφερόμενες εταιρίες, μεταξύ των οποίων και στην προσφεύγουσα, ερωτηματολόγιο, το οποίο η προσφεύγουσα συμπλήρωσε και επέστρεψε στην Επιτροπή.

14 Με έγγραφο της 8ης Ιουλίου 1996 η Επιτροπή πληροφόρησε τον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας ότι επρόκειτο να προβεί, στο πλαίσιο της εν λόγω έρευνας, σε επιτόπιο έλεγχο στην έδρα της εταιρίας στο Luynes. Στο έγγραφο αυτό απαριθμούνταν τα έγγραφα που καλούνταν η προσφεύγουσα να θέσει στη διάθεση των υπαλλήλων της Επιτροπής κατά τον έλεγχο αυτό. Αναφερόταν επίσης ότι ήταν πιθανό ότι κατά τον έλεγχο θα υποβάλλονταν και άλλες ερωτήσεις και θα ζητούνταν και άλλα έγγραφα.

15 Ο επιτόπιος έλεγχος διεξήχθη από τις 10 έως τις 12 Ιουλίου 1996.

16 Με έγγραφο της 4ης Σεπτεμβρίου 1996 η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να διασαφηνίσει ορισμένα στοιχεία που ήσαν αναγκαία για την έρευνα.

17 Στις 30 Οκτωβρίου 1996 η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο κοινολογήσεως (disclosure letter), με το οποίο την πληροφόρησε ότι σκόπευε να προτείνει την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ, που είχε επιβληθεί στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων ίδιας καταγωγής. Όσον αφορά την προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, ότι δηλαδή υπάρχει καταστρατήγηση δασμού αντιντάμπινγκ όταν τα εισαγόμενα μέρη αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, στο έγγραφο αυτό εξετίθεντο τα εξής:

«— Για τη Starway και μια άλλη επιχείρηση συναρμολογήσεως, η οποία είχε τον ίδιο προμηθευτή μερών ή εξαρτημάτων στην Κίνα, αποδείχθηκε ότι όλα τα εισαχθέντα εξαρτήματα είχαν αποσταλεί από την Κίνα. Κατά την έρευνα αποδείχθηκε επίσης ότι το μικρό ποσοστό εξαρτημάτων μη κινεζικής προελεύσεως

που χρησιμοποιούσαν οι επιχειρήσεις συναρμολογήσεως για τη συναρμολόγηση των ποδηλάτων ήταν εξαρτήματα ευρωπαϊκής καταγωγής. Για ορισμένα από τα εισαχθέντα μέρη, οι επιχειρήσεις συναρμολογήσεως είχαν προσκομίσει στο τελωνείο κινεζικά πιστοποιητικά καταγωγής (έντυπα Α), προκειμένου να τύχουν προτιμησιακής μεταχειρίσεως για τα εμπορεύματα που εμπίπτουν στο Σύστημα Γενικευμένων Προτιμήσεων, ενώ τα υπόλοιπα μέρη διασαφήθηκαν ως εξαρτήματα μη κινεζικής καταγωγής, οπότε επιβλήθηκε ο συνήθης για τις τρίτες χώρες δασμός.

Κατά τον επιτόπιο έλεγχο οι ελεγκτές ζήτησαν από τις εταιρίες αυτές να προσκομίσουν τα έγγραφα που θα αποδείκνυαν την κινεζική, κοινοτική ή άλλη καταγωγή των χρησιμοποιηθέντων εξαρτημάτων. Ενώ απέδειξαν την κοινοτική καταγωγή των αγορασθέντων στην Κοινότητα εξαρτημάτων, οι εν λόγω εταιρίες δεν μπόρεσαν να αποδείξουν για κανένα εξάρτημα που είχε αποσταλεί από την Κίνα ότι είχε άλλη και όχι κινεζική καταγωγή.

Κατά συνέπεια, οι υπηρεσίες της Επιτροπής κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι, όσον αφορά τη Starway και μια άλλη επιχείρηση συναρμολογήσεως, όλα τα εξαρτήματα που είχαν αποσταλεί από την Κίνα ήταν κινεζικής καταγωγής και ότι επομένως τα κινεζικά εξαρτήματα αντιπροσώπευαν ποσοστό μεγαλύτερο του 60 % της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος.

Η ορθότητα του συμπεράσματος αυτού επιβεβαιώνεται από τα αποδεικτικά στοιχεία που αποκαλύφθηκαν για τις άλλες τρεις εταιρίες: οι εταιρίες αυτές εισήγαν πλήρη ποδήλατα, που αποτελούνταν από μέρη που είχαν δηλωθεί ως 100 % κινεζικά. Δύο μάλιστα από αυτές προσκόμισαν κατά την εισαγωγή έντυπα Α (που πιστοποιούσαν την κινεζική καταγωγή των εμπορευμάτων) για όλα τα μέρη ποδηλάτων που προορίζονταν για συναρμολόγηση. Όλα αυτά δημιουργούν την εύλογη υποψία ότι τα μέρη ποδηλάτων που είχαν διασαφηθεί από τη Starway και την άλλη επιχείρηση συναρμολογήσεως, για την οποία έγινε λόγος παραπάνω, δεν ήταν κινεζικής καταγωγής.»

18 Η προσφεύγουσα απάντησε με έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 1996. Αμφισβήτησε ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής είχαν ζητήσει, κατά τον επιτόπιο έλεγχο, αποδεικτικά στοιχεία ως προς την καταγωγή των εισαχθέντων μερών ποδηλάτων. Η προσφεύγουσα τόνισε επίσης ότι από το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Ιουλίου 1996

(βλέπε ανωτέρω σκέψη 14) δεν προέκυπτε ότι η Επιτροπή ζητούσε αποδεικτικά στοιχεία ως προς την καταγωγή των εισαχθέντων αγαθών. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, αν η άποψη που είχε διατυπωθεί με το έγγραφο κοινολογήσεως ήταν ορθή, η Επιτροπή έπρεπε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 18, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, να την έχει ενημερώσει για την απόρριψη ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων ή ορισμένων άλλων στοιχείων και να αιτιολογήσει την απόρριψη αυτή.

19 Οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας παρέδωσαν σε υπαλλήλους της Επιτροπής, κατά τη διάρκεια συναντήσεως που πραγματοποιήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1996, αντίγραφα δηλώσεων των προμηθευτών.

20 Με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1996 οι υπηρεσίες της Επιτροπής έλαβαν θέση επί των ισχυρισμών της προσφεύγουσας σχετικά με το έγγραφο κοινολογήσεως. Οι υπηρεσίες αυτές δήλωσαν, μολονότι έκριναν ότι είχαν ήδη ζητήσει συγκεκριμένα στοιχεία σχετικά με την καταγωγή των εν λόγω μερών ποδηλάτων, ότι ήσαν διατεθειμένες να επιτρέψουν στην προσφεύγουσα να αποδείξει την καταγωγή των εν λόγω μερών κατά τη διεξαγωγή νέου επιτόπιου ελέγχου. Κατόπιν αυτού της ζήτησαν να προσκομίσει μέχρι τις 25 Νοεμβρίου 1996 και ώρα 17.00, κατά τον δεύτερο αυτό επιτόπιο έλεγχο, αφενός τα πιστοποιητικά καταγωγής των εισαχθέντων εξαρτημάτων και αφετέρου όλα τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη μεταφορά τους από τη χώρα καταγωγής προς τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, ώστε να αποδειχθεί η σχέση μεταξύ της αγοράς των εξαρτημάτων αυτών και της αποστολής τους προς την Κοινότητα. Επιπλέον, οι υπηρεσίες της Επιτροπής αμφισβήτησαν επίσης την αποδεικτική δύναμη των δηλώσεων των προμηθευτών, οι οποίες τους είχαν παραδοθεί κατά τη συνάντηση της 8ης Νοεμβρίου 1996.

21 Με έγγραφο της 13ης Νοεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα απέρριψε τους ισχυρισμούς που περιέχονταν στο έγγραφο της Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 1996 και σύμφωνα με τους οποίους οι δηλώσεις των προμηθευτών δεν μπορούσαν να συσχετισθούν με τα εισαχθέντα εξαρτήματα. Η προσφεύγουσα υποστήριξε επίσης ότι είχε δηλώσει ότι ήταν διατεθειμένη να εξηγήσει, κατά τη διεξαγωγή του επιτόπιου ελέγχου, πώς θα μπορούσε να αποδειχθεί η σχέση αυτή βάσει του καταλόγου εξαρτημάτων («Bills of materials») του CBC, αλλ' ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής είχαν αρνηθεί ρητά να λάβουν υπόψη τους τα έγγραφα αυτά.

22 Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 1996 η Επιτροπή επιβεβαίωσε τα στοιχεία σχετικά με τον δεύτερο επιτόπιο έλεγχο τα οποία είχε παράσχει με το έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1996.

23 Με έγγραφο της 20ής Νοεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να της διευκρινίσει το αντικείμενο του δεύτερου αυτού επιτόπιου ελέγχου και τόνισε ότι ορισμένα από τα έγγραφα τα οποία θα αφορούσε ο έλεγχος αυτός βρίσκονταν μόνο στην έδρα του CBC στο Χονγκ-Κονγκ.

24 Με έγγραφο της 21ης Νοεμβρίου 1996 η Επιτροπή διευκρίνισε ότι αντικείμενο του δεύτερου ελέγχου ήταν η εξέταση των εγγράφων τα οποία είχε ζητήσει με το έγγραφό της της 12ης Νοεμβρίου 1996. Η Επιτροπή ανέφερε ότι, αν τα έγγραφα αυτά δεν ετίθεντο στη διάθεσή της στα κεντρικά γραφεία της προσφεύγουσας, η προσφεύγουσα θα θεωρούνταν ότι παρεμποδίζει σημαντικά την έρευνα, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

25 Η προσφεύγουσα, για να ανταποκριθεί στα όσα της είχε ζητήσει η Επιτροπή με το έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1996, απέστειλε στην έδρα του κοινοτικού αυτού οργάνου στις 25 Νοεμβρίου 1996, ώρα 16.45, τρία κιβώτια εγγράφων, συνολικού όγκου ενός περίπου κυβικού μέτρου. Με έγγραφο της ίδιας ημέρας, η προσφεύγουσα εξήγησε στις υπηρεσίες της Επιτροπής τους λόγους για τους οποίους δεν ήταν σε θέση να υποβάλει τα πιστοποιητικά καταγωγής και διατύπωσε την άποψή της ως προς τη νομιμότητα της απαιτήσεως της Επιτροπής περί προσκομίσεως των πιστοποιητικών αυτών εν προκειμένω.

26 Ο δεύτερος έλεγχος στα κεντρικά γραφεία της προσφεύγουσας διεξήχθη από το πρωί της 26ης Νοεμβρίου 1996 μέχρι το μεσημέρι της 27ης Νοεμβρίου 1996.

27 Στις 2 Δεκεμβρίου 1996 η προσφεύγουσα απέστειλε στην Επιτροπή ορισμένα έγγραφα που της είχαν ζητηθεί κατά τον έλεγχο αυτό και που όμως δεν ήταν τότε διαθέσιμα στα κεντρικά γραφεία της επιχειρήσεως.

28 Με έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1996 η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα για τα πορίσματα στα οποία είχε καταλήξει κατόπιν του δεύτερου επιτόπιου ελέγχου και για την απόφασή της να εμμείνει επί του συμπεράσματος που είχε ήδη διατυπώσει με το έγγραφο κοινολογήσεως της 30ής Οκτωβρίου 1996.

29 Στις 10 Ιανουαρίου 1997 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 71/97, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό στα ποδήλατα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την επιβολή του δασμού που επεκτάθηκε στις εισαγωγές αυτές που καταγράφηκαν σύμφωνα με τον κανονισμό για την έναρξη έρευνας (ΕΕ L 16, σ. 55, στο εξής: κανονισμός για την επέκταση). Ο κανονισμός αυτός άρχισε να εφαρμόζεται στις 19 Ιανουαρίου 1997.

30 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 3, του εν λόγω κανονισμού, ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ, ο οποίος ίσχυε για τις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, επεκτάθηκε στις εισαγωγές ορισμένων βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων, που ορίζονται στο άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού και έχουν καταγωγή από το ίδιο αυτό κράτος, και επιβλήθηκε στις εισαγωγές αυτές που καταγράφηκαν σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας και με το άρθρο 14, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

31 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού για την επέκταση, τα «βασικά εξαρτήματα ποδηλάτων τα οποία αποστέλλονται από τη Λαϊκή Δημοκρατία Κίνας πρέπει να θεωρούνται ως καταγόμενα από την εν λόγω χώρα, εκτός αν είναι δυνατό να αποδειχθεί με κατάθεση πιστοποιητικού καταγωγής εκδοθέντος σύμφωνα με τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις περί καταγωγής ότι τα εν λόγω εξαρτήματα κατάγονται από άλλη συγκεκριμένη χώρα».

32 Κατά την παράγραφο 4 του ίδιου αυτού άρθρου, «εφαρμόζονται οι ισχύουσες διατάξεις περί δασμών, εκτός αν ορίζεται άλλως».

33 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού για την επέκταση προβλέπει ότι η Επιτροπή θεσπίζει με κανονισμό «τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να επιτραπεί η απαλλαγή, από τον επεκτεινόμενο δια του άρθρου 2 δασμό, της εισαγωγής βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων που δεν καταστρατηγούν τον επιβαλλόμενο με τον [αρχικό] κανονισμό δασμό αντιντάμπινγκ».

34 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού για την επέκταση, ο κανονισμός της Επιτροπής θα πρέπει να προβλέπει, μεταξύ άλλων, «άδεια για την απαλλαγή και έλεγχο των εισαγωγών βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτου χρησιμοποιούμενων από επιχειρήσεις των οποίων οι εργασίες συναρμολόγησης δεν συνιστούν καταστρατήγηση», καθώς και «κανόνες διέποντες τη λειτουργία των εν λόγω απαλλαγών σύμφωνα με τις σχετικές τελωνειακές διατάξεις». Ομοίως, δυνάμει της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, ο κανονισμός της Επιτροπής θα πρέπει να προβλέπει επίσης, μεταξύ άλλων, «εξέταση κατά πόσον οι προϋποθέσεις μη καταστρατήγησης πληρούνται, ιδίως στην περίπτωση υποβολής αιτήσεων από [...] επιχειρήσεις συναρμολόγησης οι οποίες κατά τη διάρκεια διεξαγωγής της έρευνας διαπιστώθηκε ότι καταστρατηγούν», καθώς και «τις αναγκαίες διατάξεις όσον αφορά τη διαδικασία εξέτασης».

35 Το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού για την επέκταση προβλέπει ότι, «μετά την εξέταση με βάση τις διατάξεις της παραγράφου 3, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα, εφόσον δικαιολογείται [...], να αποφασίσει την απαλλαγή των οικείων εργασιών από την επέκταση των μέτρων των προβλεπομένων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 2».

36 Το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού για την επέκταση προβλέπει τα εξής:

«Άδεια για απαλλαγή χορηγούμενη με βάση τον κανονισμό της Επιτροπής έχει αναδρομική ισχύ μέχρι την ημερομηνία έναρξης της παρούσας διαδικασίας καταστρατήγησης, εφόσον το ενδιαφερόμενο μέρος έχει αναγγελθεί κατά τη διάρκεια της εν λόγω έρευνας. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις έχει αναδρομική ισχύ μέχρι την ημερομηνία υποβολής της αίτησης για τη χορήγηση άδειας.»

37 Η προσφεύγουσα και μία ανταγωνίστριά της, η Moore Large & Co. (στο εξής: Moore Large), κατονομάζονται ρητά, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση, μεταξύ εκείνων που αναγγέλθηκαν εντός της προθεσμίας που προβλέπει ο κανονισμός για την έναρξη έρευνας και που απέστειλαν το ερωτηματολόγιο συμπληρωμένο στην Επιτροπή. Εντούτοις, όπως προκύπτει από την όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση, οι δύο εταιρίες αυτές δεν ζήτησαν την έκδοση πιστοποιητικών μη καταστρατήγησης.

38 Επιπλέον, στη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση διευκρινίζεται ότι κατά την έρευνα είχε διαπιστωθεί ότι ορισμένες από τις επιχειρήσεις συναρμολογήσεως που κατονομάζονται στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη είχαν παραγγείλει σε παραγωγούς εγκατεστημένους στην Κίνα σχεδόν πλήρη ποδήλατα, αλλά μη συναρμολογημένα. Οι προμηθευτές αυτών των επιχειρήσεων συναρμολογήσεως εξασφάλιζαν τον διασκορπισμό των εξαρτημάτων που προορίζονταν για την ίδια επιχείρηση συναρμολογήσεως σε διαφορετικά εμπορευματοκιβώτια, την αποστολή τους σε διαφορετικές ημερομηνίες και, μερικές φορές, την εκφόρτωσή τους σε διαφορετικούς λιμένες. Με την πρακτική αυτή αποφευγόταν η επιβολή επί των οικείων εισαγωγών του δασμού αντιντάμπινγκ που πρόβλεπε ο αρχικός κανονισμός.

39 Από την ίδια αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι μία εταιρία, και συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Moore Large, ακολούθησε την προαναφερθείσα πρακτική για το 75 % περίπου των συνολικών εργασιών συναρμολόγησης ποδηλάτων που πραγματοποίησε κατά την περίοδο της έρευνας. Ωστόσο, η εταιρία αυτή άλλαξε τον τρόπο εφοδιασμού της και άρχισε, κατά το τέλος της περιόδου αυτής, να συναρμολογεί τα ποδήλατά της χρησιμοποιώντας, σε ποσοστό μεγαλύτερο από το 40 % της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, εξαρτήματα μη κινεζικής καταγωγής, τα οποία αγόραζε είτε απευθείας από κατασκευαστές εγκατεστημένους στις χώρες καταγωγής είτε από θυγατρικές εταιρίες των κατασκευαστών αυτών εγκατεστημένες στην Κοινότητα.

40 Στις αιτιολογικές σκέψεις 14 και 15 του κανονισμού για την επέκταση διευκρινίζεται ότι αποδείχθηκε κατά την έρευνα ότι, για ορισμένες επιχειρήσεις συναρμολογήσεως που είχαν παραγγείλει σχεδόν πλήρεις συνδυασμούς εξαρτημάτων για ποδήλατα, όλα τα εξαρτήματα αυτά είχαν αποσταλεί από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Δύο από αυτές τις επιχειρήσεις συναρμολογήσεως, και συγκεκριμένα, όπως διπιστώθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα και η Moore Large, ισχυρίστηκαν ότι περισσότερο από το 40 % των εξαρτημάτων που χρησιμο-

ποιήθηκαν για τη συναρμολόγηση ποδηλάτων με βάση τους συνδυασμούς αυτούς ήταν καταγωγής άλλων χωρών. Εντούτοις, παρά την παράταση της προθεσμίας που τους δόθηκε για να συγκεντρώσουν αυθεντικά έγγραφα — όπως πιστοποιητικά καταγωγής, τιμολόγια παραγωγών και έγγραφα μεταφοράς — οι δύο αυτές επιχειρήσεις δεν μπόρεσαν να παράσχουν στην Επιτροπή επαρκείς αποδείξεις για το ότι τα εν λόγω εξαρτήματα είχαν καταγωγή από άλλη χώρα και όχι τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Κατόπιν αυτού η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, λόγω της έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων για το αντίθετο, «όλα τα μέρη που απεστάλησαν από την Κίνα είχαν κινεζική καταγωγή και ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το 60 % ή περισσότερο της συνολικής αξίας των εξαρτημάτων που χρησιμοποιήθηκαν για τη συναρμολόγηση ποδηλάτων από τα εν λόγω εξαρτήματα ήταν καταγωγής Κίνας».

41 Τέλος, όσον αφορά την απαλλαγή από την επέκταση του δασμού, από την αιτιολογική σκέψη 32 του κανονισμού για την επέκταση προκύπτει ότι «θεωρήθηκε σκόπιμο» να μην επεκταθεί ο δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές της Moore Large, για τους λόγους που παρατέθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 39.

42 Στις 20 Ιανουαρίου 1997 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 88/97, σχετικά με την άδεια για απαλλαγή της εισαγωγής ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από την επέκταση, με τον κανονισμό για την επέκταση, του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό (ΕΕ L 17, σ. 17, στο εξής: κανονισμός για την απαλλαγή).

43 Βάσει του κανονισμού για την επέκταση, και ειδικότερα του άρθρου του 3, ο κανονισμός για την απαλλαγή προβλέπει τον τρόπο εφαρμογής των διατάξεων περί απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό. Επιπλέον, το άρθρο 12 του κανονισμού για την απαλλαγή απαλλάσσει αναδρομικά από τις 20 Απριλίου 1996 ορισμένες εταιρίες που απαριθμούνται στο παράρτημα II του κανονισμού αυτού από τον επεκταθέντα δασμό. Μεταξύ των εταιριών αυτών καταλέγεται η Moore Large, αλλά όχι η προσφεύγουσα.

44 Στις 18 Απριλίου 1997 η προσφεύγουσα υπέβαλε, βάσει του κανονισμού για την απαλλαγή, αίτηση απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό.

45 Στις 28 Ιανουαρίου 1998 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 98/115/ΕΚ, για την απαλλαγή των εισαγωγών ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από την επέκταση, με τον κανονισμό για την επέκταση, του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό (ΕΕ L 31, σ. 25, στο εξής: απόφαση για απαλλαγή της 28ης Ιανουαρίου 1998). Η απαλλαγή αυτή ίσχυσε για διάφορες επιχειρήσεις συναρμολογήσεως, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα, έναντι της οποίας άρχισε να εφαρμόζεται στις 18 Απριλίου 1997. Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως αυτής, «τα πραγματικά γεγονότα, όπως επιβεβαιώθηκαν τελικά από την Επιτροπή, δείχνουν ότι οι εργασίες συναρμολόγησης των αιτούντων δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13, παράγραφος 2, του [βασικού] κανονισμού», διότι δεν πληρούνταν πλέον οι προϋποθέσεις του στοιχείου β', της εν λόγω διατάξεως.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

46 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαρτίου 1997, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

47 Με διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, ο πρόεδρος του πέμπτου πενταμελούς τμήματος επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

48 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, απηύθυνε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους, στις οποίες αυτοί απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

49 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Οκτωβρίου 1999.

50 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2 του κανονισμού για την επέκταση, κατά το μέρος που την αφορά,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

51 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα δήλωσε διευκρινιστικά, όσον αφορά το περιεχόμενο της προσφυγής της, ότι αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 2 του κανονισμού για την επέκταση κατά το μέρος μόνο που εφαρμόζεται στις εισαγωγές που πραγματοποίησε η ίδια μεταξύ της 20ής Απριλίου 1996, ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, και της 18ης Απριλίου 1997, ημερομηνίας κατά την οποία άρχισε να εφαρμόζεται έναντί της η απόφαση για την απαλλαγή της 28ης Ιανουαρίου 1998.

52 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και αβάσιμη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

53 Το Συμβούλιο, χωρίς να προτείνει ρητά ένσταση απαραδέκτου, ισχυρίζεται, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, διότι ο κανονισμός για την επέκταση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.

54 Συγκεκριμένα, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, ο κανονισμός για την επέκταση έχει ως μοναδικό αποτέλεσμα την επέκταση του αρχικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές εξαρτημάτων ποδηλάτων όλων των επιχειρηματιών, πλην των επιχειρηματιών για τους οποίους προβλέφθηκε απαλλαγή. Ο κανονισμός αυτός δεν καθορίζει διαφορετικά και ατομικά περιθώρια ή διαφορετικούς και ατομικούς βαθμούς καταστρατηγήσεως για καθεμία από τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούσε η έρευνα. Επομένως, ο κανονισμός αυτός αποτελεί πράξη γενικής ισχύος που πλήττει όλους τους υπάρχοντες και δυνητικούς εισαγωγείς των οικείων προϊόντων στους οποίους δεν χορηγήθηκε απαλλαγή κατόπιν αιτήσεως εκδόσεως πιστοποιητικού για μη καταστρατήγηση.

55 Επιπλέον, η εν λόγω πράξη δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα ούτε λόγω της συμμετοχής της στην έρευνα ούτε λόγω του ότι μνημονεύεται ρητά στον κανονισμό για την επέκταση ως μία από τις εταιρίες που μετέσχον στην έρευνα. Ο κανονισμός για την επέκταση εκδόθηκε δηλαδή βάσει γενικών λόγων και όχι λόγω της ειδικής καταστάσεως της προσφεύγουσας ή άλλων επιχειρηματιών, πράγμα που σημαίνει ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού με τις οποίες αναλύεται η ειδικότερη κατάσταση της προσφεύγουσας θα μπορούσαν να απαλειφθούν, χωρίς να χρειάζεται στη συνέχεια η τροποποίηση του διατακτικού. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε επιχειρήματα από τα οποία να συνάγεται ότι η κατάσταση στην οποία βρισκόταν ήταν συγκρίσιμη με την κατάσταση της προσφεύγουσας στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501).

56 Εξάλλου, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, ο κανονισμός για την επέκταση δεν ρυθμίζει οριστικά και αμετάκλητα την περίπτωση της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός για την επέκταση, πέρα από την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ, προβλέπει επίσης τη δυνατότητα χορηγήσεως αναδρομικής απαλλαγής από τις 20 Απριλίου 1996, δηλαδή την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι ο αιτών έχει αναγγελθεί κατά τη διάρκεια της έρευνας και έχει αποδείξει ότι οι πράξεις συναρμολογήσεως στις οποίες έχει προβεί δεν αποτελούν, μετά την ανωτέρω ημερομηνία, καταστρατήγηση των δασμών αντιντάμπινγκ. Αυτή η εξουσία απαλλαγής μεταβιβάστηκε, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού για την επέκταση, στην Επιτροπή, η οποία εξέδωσε τον κανονισμό για την απαλλαγή, προκειμένου να είναι σε θέση να αποφαίνεται επί των αιτήσεων αυτών. Βάσει ακριβώς του τελευταίου αυτού κανονισμού, και όχι βάσει του κανονισμού για την επέκταση, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, απαλλάχθηκε η Moore Large από την Επιτροπή αναδρομικά από τις 20 Απριλίου 1996.

57 Κατά συνέπεια, την προσφεύγουσα αφορούν ατομικά μόνον ο κανονισμός για την απαλλαγή ή οποιαδήποτε απόφαση που θα ελάμβανε έναντι αυτής η Επιτροπή, κατόπιν υποβολής αιτήσεως χορηγήσεως πιστοποιητικού για μη καταστρατήγηση βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού ή κατόπιν αιτήσεως απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό που θα υποβαλλόταν βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού για την απαλλαγή. Μόνο οι πράξεις αυτές θα επέλυαν οριστικά το ζήτημα κατά πόσον η προσφεύγουσα υπόκειται στον επεκταθέντα δασμό, που προβλέφθηκε με τον κανονισμό για την επέκταση, ή απαλλάσσεται από τον δασμό αυτό, όπως η Moore Large. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε αίτηση απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό παρά στις 18 Απριλίου 1997, δηλαδή σχεδόν τρεις μήνες μετά την έκδοση του κανονισμού για την επέκταση, ο κανονισμός αυτός δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ως απόφαση σε σχέση με την εν λόγω αίτηση.

58 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ορθότητα της ανωτέρω επιχειρηματολογίας. Τονίζει ότι μετέσχε στην έρευνα και ότι ο κανονισμός για την επέκταση αναφέρεται ρητά στην ατομική της περίπτωση. Επιπλέον, παρατηρεί ότι ο κανονισμός για την επέκταση περιέχει απόφαση που μεταβάλλει την κατάστασή της και ότι η απόφαση αυτή έχει οριστικό χαρακτήρα, αφού ο κανονισμός για την απαλλαγή δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να εκδίδει αποφάσεις απαλλαγής που να ισχύουν αναδρομικά από ημερομηνία προγενέστερη της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι στην πράξη δεν μπορούσε να υποβάλει τέτοια αίτηση

πριν από την έκδοση του κανονισμού για την απαλλαγή. Επιπλέον, το Συμβούλιο δεν θεωρούσε την υποβολή αιτήσεως πιστοποιητικού για μη καταστρατήγηση ως αναγκαία προϋπόθεση για την έκδοση αποφάσεως περί απαλλαγής των επιχειρήσεων που δεν είχαν προβεί σε καταστρατηγήσεις, αφού απάλλαξε τη Moore Large από τον επεκταθέντα δασμό, μολονότι η εταιρία αυτή δεν είχε υποβάλει αίτηση χορηγήσεως τέτοιου πιστοποιητικού. Επομένως, ο κανονισμός για την παράταση, ο οποίος άρχισε να ισχύει τρεις ημέρες πριν από την έκδοση του κανονισμού για την απαλλαγή, παράγει οριστικά αποτελέσματα έναντι της ίδιας και την αφορά άμεσα και ατομικά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

59 Διαπιστώνεται ότι, κατά το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, «οι δασμοί αντιντάμπινγκ, προσωρινοί ή οριστικοί, επιβάλλονται με κανονισμό». Το ίδιο συμβαίνει όταν οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται δυνάμει της διατάξεως αυτής επεκτείνονται, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού, επί των εισαγωγών ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών από τρίτες χώρες. Μολονότι είναι αληθές ότι, ενόψει των κριτηρίων του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), οι κανονισμοί αυτοί έχουν πράγματι, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου τους, γενικό χαρακτήρα, εφόσον εφαρμόζονται γενικώς επί των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, δεν αποκλείεται, ωστόσο, να μπορούν οι διατάξεις τους να αφορούν άμεσα και ατομικά ορισμένους επιχειρηματίες (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1005, σκέψη 11, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1997, T-170/94, Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-1383, σκέψη 35).

60 Μολονότι το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, εκφράζει ρητές αντιρρήσεις μόνο όσον αφορά το ζήτημα αν ο κανονισμός για την επέκταση αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, εντούτοις διατυπώνει επίσης επιχειρήματα με τα οποία επιδιώκει να αποδείξει ότι ο κανονισμός αυτός δεν την αφορά ούτε άμεσα, καθόσον δεν επηρεάζει άμεσα τη νομική κατάστασή της.

Ως προς την προϋπόθεση ότι ο κανονισμός πρέπει να αφορά άμεσα την προσφεύγουσα

61 Κατά πάγια νομολογία, για να επηρεάζεται ένας ιδιώτης άμεσα από ορισμένο κοινοτικό μέτρο, απαιτείται να επηρεάζει το αμφισβητούμενο μέτρο άμεσα τη νομική του κατάσταση και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, για τον λόγο ότι η εφαρμογή αυτή έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (βλ. π.χ. απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-404/96 P, Glencore Grain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2435, σκέψη 41).

62 Εν προκειμένω, από το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού για την επέκταση προκύπτει ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό επεκτείνεται στις εισαγωγές εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του κανονισμού για την επέκταση. Δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού για την επέκταση, ο επεκτεινόμενος δασμός εισπράττεται από τις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών επί των εισαγωγών των προϊόντων αυτών από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού για την έναρξη έρευνας στις 20 Απριλίου 1996, χωρίς οι αρχές αυτές να διαθέτουν συναφώς κανένα περιθώριο εκτιμήσεως.

63 Εν προκειμένω δεν αμφισβητείται ότι ο επεκταθείς δασμός επιβλήθηκε επί των εισαγωγών εξαρτημάτων ποδηλάτων στις οποίες αναφέρεται ο κανονισμός για την επέκταση και τις οποίες πραγματοποίησε η προσφεύγουσα μεταξύ της 20ής Απριλίου 1996, ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, και της 18ης Απριλίου 1997, ημερομηνίας κατά την οποία άρχισε να εφαρμόζεται έναντί της η απόφαση για την απαλλαγή της 28ης Ιανουαρίου 1998.

64 Επιπλέον, όσον αφορά τις εισαγωγές που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα μετά τις 18 Απριλίου 1997, από τις απαντήσεις του Συμβουλίου στις έγγραφες ερωτήσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν χορήγησε άδεια απαλλαγής στην προσφεύγουσα παρά μόνο μετά την αλλαγή του τρόπου εφοδιασμού της σε εξαρτήματα ποδηλάτων. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, κατόπιν της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού για την επέκταση, αντί να εισάγει τα οικεία προϊόντα μέσω

εταιρίας του ομίλου CBC που ήταν εγκατεστημένη στο Χονγκ-Κονγκ και να διαμετακομίζει τα προϊόντα αυτά μέσω του εδάφους της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, όπως έπραττε μέχρι τότε, άρχισε να παραγγέλλει, να εισάγει και να εξοφλεί τα εξαρτήματα ποδηλάτων απευθείας στους προμηθευτές της, οι οποίοι ήταν εγκατεστημένοι σε άλλες ασιατικές χώρες. Επομένως, η προσφεύγουσα απαλλάχθηκε από την καταβολή του επεκταθέντος δασμού μόνον αφού άλλαξε ριζικά τον τρόπο εφοδιασμού της.

65 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός για την επέκταση επηρέασε άμεσα τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

66 Αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, η ορθότητα του συμπεράσματος αυτού δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, ο κανονισμός για την επέκταση προβλέπει ότι οι εισαγωγές που δεν συνιστούν καταστρατήγηση του αρχικού δασμού μπορούν να απαλλάσσονται, με πράξη της Επιτροπής, από τον επεκταθέντα δασμό.

67 Από το άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού για την επέκταση προκύπτει βέβαια ότι η προσφεύγουσα, η οποία είχε αναγγελθεί κατά τη διάρκεια της έρευνας της Επιτροπής, μπορούσε κατ' αρχήν να απαλλαγεί από τον επεκταθέντα δασμό χωρίς να έχει προηγουμένως υποβάλει στις εθνικές τελωνειακές αρχές αίτηση χορηγήσεως πιστοποιητικού για μη καταστρατήγηση. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει επίσης ότι η Επιτροπή μπορούσε κατ' αρχήν να χορηγήσει τέτοια απαλλαγή που να ισχύει αναδρομικά από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, οπότε ο επεκταθείς δασμός δεν θα έπληττε ούτε τις εισαγωγές που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα πριν από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως για απαλλαγή της Επιτροπής.

68 Εντούτοις, όπως προκύπτει ήδη από τη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση (βλ. ανωτέρω σκέψη 40), της οποίας το περιεχόμενο πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον προσδιορισμό της επακριβούς έννοιας του διατακτικού του κανονισμού αυτού (βλ. π.χ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1997, T-213/95 και T-18/96, SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή

1997, σ. II-1739, σκέψη 104), το Συμβούλιο επικύρωσε την άποψη των υπηρεσιών της Επιτροπής ότι ήταν αδύνατη η χορήγηση απαλλαγής στην προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, οι υπηρεσίες της Επιτροπής έκριναν, κατόπιν της έρευνάς τους, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει ότι οι εισαγωγές της δεν συνιστούσαν καταστρατήγηση του αρχικού δασμού, διότι τα στοιχεία που είχε προσκομίσει για να αποδείξει την καταγωγή των επίμαχων προϊόντων δεν ήσαν επαρκή. Στην παρούσα περίπτωση επομένως, η δυνατότητα της Επιτροπής να χορηγήσει απαλλαγή στην προσφεύγουσα ήταν καθαρά θεωρητική, αφού, ενόψει του κανονισμού για την επέκταση, δεν υφίστατο καμία αμφιβολία ως προς της βούλησή της να μην το πράξει (βλ. συναφώς απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψεις 6 έως 9, και προπαρατεθείσα στη σκέψη 61 απόφαση Glencore Grain κατά Επιτροπής, σκέψη 42).

69 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα του Συμβουλίου και της Επιτροπής, τα οποία στηρίζονται στον ισχυρισμό ότι ο κανονισμός για την επέκταση δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα για τον λόγο ότι, αν ληφθεί υπόψη η δυνατότητα απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό, ο εν λόγω κανονισμός δεν επηρεάζει καθαυτός τη νομική κατάστασή της.

Ως προς την προϋπόθεση ότι ο κανονισμός πρέπει να αφορά ατομικά την προσφεύγουσα

70 Ο κανονισμός για την επέκταση αφορά επίσης ατομικά την προσφεύγουσα. Πρώτον, τα εξαρτήματα ποδηλάτων που εισάγει υπόκεινται στον επεκταθέντα δασμό, που προβλέφθηκε με τον κανονισμό για την επέκταση, ο οποίος παράγει τα ίδια έννομα αποτελέσματα έναντι των επιχειρήσεων που υπόκεινται στον δασμό αυτό όπως και ένας κανονισμός με τον οποίο επιβάλλεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ έναντι των επιχειρήσεων που υπόκεινται στον οριστικό δασμό. Δεύτερον, η προσφεύγουσα μετέσχε στη διοικητική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού για έναρξη έρευνας, και μάλιστα κατά το μέτρο του δυνατού (απάντηση στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής, επιτόπιοι έλεγχοι, παράδοση εγγράφων, έντονη αλληλογραφία, και συγκεκριμένα ως προς το έγγραφο κοινολογήσεως, καθώς και συναντήσεις με υπαλλήλους της Επιτροπής). Η συμμετοχή της μνημονεύεται άλλωστε ρητώς στον κανονισμό για την επέκταση, και συγκεκριμένα στις αιτιολογικές σκέψεις 10 έως 24, στις οποίες παρατίθενται περιληπτικά τα αποτελέσματα της

έρευνας της Επιτροπής, πράγμα που σημαίνει ότι ο κανονισμός αυτός «προσδιορίζει ονομαστικώς» την προσφεύγουσα (βλ. προπαρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 59 απόφαση Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου, σκέψη 39).

71 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η παρούσα προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

72 Η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν, πρώτον, την παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και, δεύτερον, την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Ενδείκνυται η εξέταση κατ' αρχάς του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Γενική παρουσίαση του λόγου ακυρώσεως

73 Κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, καθόσον επέκτεινε, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού για την επέκταση, τον δασμό αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί με τον αρχικό κανονισμό στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ώστε ο δασμός αυτός να επιβάλλεται και στις εισαγωγές βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων από τη χώρα αυτή, τις οποίες είχε πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα, μολονότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εν λόγω διατάξεως του βασικού κανονισμού. Κατά την προσφεύγουσα δηλαδή, κακώς το Συμβούλιο θεώρησε, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού για την επέκταση (στο εξής: επίμαχη διάταξη), ότι η ίδια δεν είχε αποδείξει ότι τα εξαρτήματα ποδηλάτων που είχαν εισαχθεί κατά την περίοδο της έρευνας από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας ήσαν καταγωγής άλλης χώρας.

Ως προς την ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού σε σχέση με το αντικείμενο και το βάρος αποδείξεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

74 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, με το δικόγραφο της προσφυγής της, ότι η προϋπόθεση που πρέπει να συντρέχει, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του βασικού κανονισμού, για να θεωρηθεί ότι μια συναρμολόγηση καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα πληρούται μόνον όταν τα μέρη ή εξαρτήματα που αντιπροσωπεύουν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος κατάγονται από την οικεία χώρα. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα εξηγεί ότι, αντίθετα, η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται όταν αποδεικνύεται ότι τα μέρη ή εξαρτήματα αυτά κατάγονται από άλλη χώρα. Ισχυρίζεται δε ότι τα κοινοτικά όργανα ουδέποτε απέδειξαν ότι η αξία των εξαρτημάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας που χρησιμοποίησε για τις συναρμολογήσεις της αντιπροσώπευαν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος.

75 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, παρατηρεί ότι από το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι μια συναρμολόγηση γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν τα μέρη που αντιπροσωπεύουν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα. Κατά συνέπεια, τα κοινοτικά όργανα δεν έχουν κατ' αρχήν την υποχρέωση να εξετάζουν αν τα μέρη που προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα κατάγονται επίσης από τη χώρα αυτή, και βέβαια δεν έχουν την υποχρέωση να το αποδεικνύουν.

76 Κατά το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει βασίμως τη νομιμότητα της επίμαχης διατάξεως, καθόσον δεν αμφισβητείται ότι τα εξαρτήματα ποδηλάτων που εισήγαγε και που αντιπροσώπευαν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος προέρχονταν από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

77 Εντούτοις, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αναγνωρίζουν συναφώς ότι στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού πρέπει να προσδοθεί η ερμηνεία ότι επιτρέπει στα κοινοτικά όργανα να θεωρούν ότι μια συναρμολόγηση δεν αποτελεί καταστρατήγηση, εφόσον αποδεικνύεται ότι τα σχετικά εξαρτήματα απλώς διαμετακομίστηκαν μέσω της χώρας που υπόκειται στα μέτρα, χωρίς να υποστούν εκεί καμία μεταποίηση. Η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη με την αρχή που απορρέει από το άρθρο 1, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ δεν ισχύουν για τις εισαγωγές από χώρα υποκείμενη στα μέτρα αυτά, όταν τα εν λόγω προϊόντα απλώς διαμετακομίζονται μέσω της χώρας αυτής. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή τονίζουν πάντως ότι, στην προκειμένη περίπτωση, δεν υπήρξε απλώς διαμετακόμιση των οικείων εξαρτημάτων ποδηλάτων μέσω της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, αλλά και διαλογή και ανασυσκευασία τους, πριν από την αποστολή τους στη Γαλλία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

78 Δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται βάσει του εν λόγω κανονισμού είναι δυνατό να επεκτείνονται και έναντι των εισαγωγών ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών από τρίτες χώρες, όταν σημειώνεται καταστρατήγηση των μέτρων που έχουν τεθεί σε ισχύ. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, μια συναρμολόγηση, όπως η συναρμολόγηση στην οποία προέβη εν προκειμένω η προσφεύγουσα, γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαριθμούνται στα στοιχεία α' έως γ' (βλ ανωτέρω σκέψη 1).

79 Ειδικότερα, από το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι μια συναρμολόγηση γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν «προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα» μέρη του προϊόντος που αντιπροσωπεύουν ποσοστό 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος.

80 Από την εξέταση της διατυπώσεως της εν λόγω διατάξεως στις διάφορες γλώσσες προκύπτει ότι το γερμανικό και το ιταλικό κείμενο προβλέπουν ότι μια συναρμο-

λόγηση γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα όταν τα οικεία μέρη ή εξαρτήματα κατάγονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα («die verwendeten Teile ihren Ursprung in dem Land haben, für das Maßnahmen gelten» και «pezzi utilizzati sono originari del paese soggetto alla misura»). Αντίθετα, κατά το ισπανικό («procedan del país»), το δανικό («fra del land»), το ελληνικό («προέρχονται από τη χώρα»), το αγγλικό («are from the country»), το γαλλικό («proviennent du pays»), το ολλανδικό [«afkomstig (...) uit het land»], το πορτογαλικό («provenientes do países»), το φινλανδικό («tulevat maasta») και το σουηδικό («från det land») κείμενο, αρκεί τα εν λόγω μέρη ή εξαρτήματα να προέρχονται από τη χώρα αυτή.

81 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, λόγω της ανάγκης ομοιόμορφης ερμηνείας των κοινοτικών κανονισμών, αποκλείεται ορισμένο κείμενο να εξετάζεται μεμονωμένα, αλλά απαιτείται, σε περίπτωση αμφιβολίας, να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται υπό το φως των αποδόσεών του στις άλλες επίσημες γλώσσες. Περαιτέρω, σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων μιας κοινοτικής διατάξεως, η οικεία διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται με βάση την όλη οικονομία και τον σκοπό της κανονιστικής ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί στοιχείο (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1990, C-372/88, Cricket St Thomas, Συλλογή 1990, σ. I-1345, σκέψη 19).

82 Συναφώς πρέπει να τονιστεί ότι δεν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, το οποίο επιτρέπει την επέκταση των ισχυόντων μέτρων στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων ή μερών των προϊόντων αυτών «από» τρίτες χώρες. Η παράγραφος 2 όμως του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου. Από καμία διάταξη του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να συναχθεί το τεκμήριο ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να περιορίσει, όσον αφορά τις συναρμολογήσεις, την εφαρμογή του άρθρου 13 στα εξαρτήματα μόνο που κατάγονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα, ενώ έχει σαφώς προβλέψει ευρύτερο πεδίο εφαρμογής για τους άλλους πιθανούς τρόπους καταστρατηγήσεως. Αντίθετα, από την εικοστή αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι ο νομοθέτης επιδίωκε, με τη θέσπιση του άρθρου 13, «την αντιμετώπιση ορισμένων πρακτικών, όπως είναι η απλή συναρμολόγηση στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα, με τις οποίες αποσκοπείται πρωτίστως η καταστρατήγηση μέτρων αντιντάμπινγκ».

83 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, ερμηνευόμενο ομοιόμορφα, διαφέρει από την αντίστοιχη διάταξη της ρυθμίσεως αντιντάμπινγκ που ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω άρθρου, και συγκεκριμένα τη διάταξη του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός προέβλεπε ουσιαστικά, στο άρθρο 13, παράγραφος 10, στοιχείο α', τρίτη περίπτωση, χωρίς να υπάρχουν διαφορές μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων, ότι η επέκταση ενός ισχύοντος δασμού αντιντάμπινγκ εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η αξία των μερών που χρησιμοποιούνται κατά τη συναρμολόγηση «και τα οποία κατάγονται από τη χώρα εξαγωγής του προϊόντος που υπόκειται στον δασμό αντιντάμπινγκ» υπερβαίνει κατά 50 % τουλάχιστον την αξία όλων των άλλων χρησιμοποιουμένων μερών ή εξαρτημάτων. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης, επιλέγοντας διαφορετική διατύπωση απ' ό,τι στον προηγούμενο κανονισμό του, παρεξέκλινε εσκεμμένα από τη διατύπωση αυτή, με σκοπό να τροποποιήσει το περιεχόμενο του σχετικού κανόνα.

84 Κατά συνέπεια, τα κοινοτικά όργανα πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, να αποδεικνύουν — πέρα από τη συνδρομή των άλλων προϋποθέσεων που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή — ότι τα μέρη ή εξαρτήματα που αντιπροσωπεύουν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα. Αντίθετα, δεν έχουν την υποχρέωση να αποδεικνύουν ότι τα μέρη αυτά κατάγονται επίσης από τη χώρα αυτή.

85 Πέραν των ανωτέρω, από τον βασικό κανονισμό, ιδίως δε από το άρθρο του 13 και την εικοστή αιτιολογική σκέψη, προκύπτει ότι ένας κανονισμός περί επεκτάσεως δασμού αντιντάμπινγκ αποσκοπεί στη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας του μέτρου αυτού και στην αποφυγή των καταστρατηγήσεών του, μέσω κυρίως συναρμολογήσεων στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα. Επομένως, τα μέτρα περί επεκτάσεως δασμών αντιντάμπινγκ έχουν παρακολουθηματικό απλώς χαρακτήρα σε σχέση με την αρχική πράξη με την οποία επιβλήθηκαν οι δασμοί. Κατά συνέπεια, θα ήταν αντίθετη προς τους σκοπούς και την εν γένει οικονομία του προαναφερθέντος άρθρου 13 η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, ο οποίος προβλέφθηκε αρχικά για τις εισαγωγές προϊόντος καταγόμενου από ορισμένη χώρα, στις εισαγωγές μερών ή εξαρτημάτων του προϊόντος αυτού από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα, εφόσον οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες, οι οποίοι προβαίνουν στις συναρμολογήσεις τις οποίες αφορά η έρευνα της Επιτροπής, αποδεικνύουν ότι τα

μέρη ή εξαρτήματα αυτά, που αντιπροσωπεύουν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, κατάγονται από άλλη χώρα. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή, οι συναρμολογήσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν καταστρατηγήσεις του αρχικώς επιβληθέντος δασμού αντιντάμπινγκ, υπό την έννοια του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού.

86 Η ορθότητα του ανωτέρω συμπεράσματος επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, με το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, πρόβλεψε τη δυνατότητα απαλλαγής των εισαγωγών από τον επεκταθέντα δασμό, εφόσον αποδεικνύεται ότι οι εξαγωγές αυτές δεν αποτελούν καταστρατήγηση.

87 Αντίθετα όμως απ' ό,τι υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η απόδειξη αυτή δεν είναι δυνατή παρά μόνο όταν τα εισαγόμενα μέρη ή εξαρτήματα έχουν απλώς διαμετακομιστεί μέσω της χώρας που υπόκειται στα μέτρα.Το επιχείρημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί κατ' αναλογία προς το άρθρο 1, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πρώτον, η τελευταία αναφερθείσα ανωτέρω διάταξη περιέχει τον ορισμό της έννοιας «χώρα εξαγωγής», στην οποία δεν αναφέρεται ούτε καν έμμεσα το άρθρο 13, παράγραφος 2. Δεύτερον, μολονότι γενικά, στην περίπτωση απλής διαμετακομίσεως μέσω της χώρας που υπόκειται στα μέτρα, τα οικεία μέρη ή εξαρτήματα κατάγονται από άλλη χώρα, τίποτα δεν αποκλείει κατ' αρχήν τη δυνατότητα προσκομίσεως της αποδείξεως της εν λόγω καταγωγής σε άλλες περιπτώσεις.

88 Κατά συνέπεια, το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια συναρμολόγηση στην Κοινότητα ή σε τρίτη χώρα γίνεται δεκτό ότι καταστρατηγεί τα ισχύοντα μέτρα, όταν, πέρα από τη συνδρομή των λοιπών προϋποθέσεων που τίθενται με τη διάταξη αυτή, τα μέρη που αντιπροσωπεύουν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος προέρχονται από τη χώρα που υπόκειται στα μέτρα, εκτός αν ο ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας αποδείξει στα κοινοτικά όργανα ότι τα μέρη αυτά κατάγονται από άλλη χώρα.

Ως προς την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους των κοινοτικών οργάνων

Επιχειρήματα των διαδίκων

89 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κακώς τα κοινοτικά όργανα θεώρησαν ότι δεν απέδειξε ότι χρησιμοποιούσε, κατά τις εργασίες συναρμολογήσεως στις οποίες προέβαινε, εξαρτήματα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας σε ποσοστό μικρότερο του 60 % της συνολικής αξίας των εξαρτημάτων των συναρμολογημένων ποδηλάτων.

90 Αφενός, η προσφεύγουσα αιτιάται τα κοινοτικά όργανα για το ότι απαίτησαν την προσκόμιση πιστοποιητικών καταγωγής για τις εισαγωγές που είχαν πραγματοποιηθεί κατά την περίοδο έρευνας, η οποία έληξε πριν όχι μόνο από την έκδοση του κανονισμού για την επέκταση, αλλά και πριν από την έκδοση του κανονισμού για την έναρξη έρευνας.

91 Αφετέρου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, παρά τα όσα παρατίθενται στη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση, απέδειξε, με την προσκόμιση άλλων εγγράφων, ότι τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων δεν κατάγονταν από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

92 Πρώτον, η προσφεύγουσα αναφέρεται στις τελωνειακές διασαφήσεις που υπέβαλε, των οποίων την ορθότητα δεν αμφισβήτησαν οι τελωνειακές αρχές και στις οποίες βασίστηκε η ίδια για να απαντήσει στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής. Από τις διασαφήσεις αυτές αποδεικνύεται ότι ποσοστό μικρότερο του 60 %, και συγκεκριμένα 46,9 %, της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος ήταν καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας.

93 Η προσφεύγουσα αντικρούει όλους τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου και της Επιτροπής που θέτουν εν αμφιβόλω την αποδεικτική δύναμη των τελωνειακών διασαφήσεών της εν προκειμένω. Κατά την προσφεύγουσα, από κανένα στοιχείο δεν τεκμαίρεται ότι η δήλωσή της ότι ορισμένα εξαρτήματα δεν κατάγονταν από την Κίνα ήταν ψευδής. Η προσφεύγουσα τονίζει κατ' αρχάς ότι οι τελωνειακές αυτές διασαφήσεις δεν υποβλήθηκαν σε ύποπτο χρόνο, αφού υποβλήθηκαν πολύ πριν από την έναρξη της έρευνας. Αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζουν τα κοινοτικά όργανα, από κανένα στοιχείο δεν μπορούσε να προβλεφθεί ότι θα κινούνταν στη συνέχεια διαδικασία σχετικά με την καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ. Επομένως, δεν είχε κανένα οικονομικό συμφέρον να υποβάλει ψευδείς διασαφήσεις. Στη συνέχεια η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η άποψη των κοινοτικών οργάνων δεν εξηγεί για ποιο λόγο η ίδια θα δήλωνε ως μη κινεζικής καταγωγής ποσοστό εξαρτημάτων ίσο με 53,1 % της συνολικής αξίας των μερών του συναρμολογημένου προϊόντος, δηλαδή ποσοστό υπερβαίνον κατά πολύ το ελάχιστο όριο που, κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, επιτρέπει την αποφυγή της επιβολής οποιουδήποτε μέτρου κατά ορισμένης πρακτικής καταστρατηγήσεως, και συγκεκριμένα το ποσοστό 40,1 %. Εξάλλου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί, κατά την προσφεύγουσα, ότι υπέβαλε εσκεμμένα ψευδείς διασαφήσεις με μοναδικό σκοπό να περιαγάγει τα κοινοτικά όργανα σε πλάνη. Οι διασαφήσεις αυτές είχαν ως αποτέλεσμα να απολέσει την ιδιότητά της ως προτιμησιακής εισαγωγέως, αφού οι χώρες που μνημονεύονταν στις δηλώσεις σχετικά με την καταγωγή των εξαρτημάτων δεν υπέκειντο, αντίθετα απ' ό,τι η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, σε προτιμησιακό δασμολογικό καθεστώς. Η προσφεύγουσα επομένως απώλεσε ουσιαστικά και άμεσα χρηματοοικονομικά πλεονεκτήματα. Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ουδέποτε επικαλέστηκε κατά τη διάρκεια της έρευνας συγκεκριμένα στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω η ορθότητα των δηλώσεων περί καταγωγής των εξαρτημάτων οι οποίες περιέχονταν στις διασαφήσεις εισαγωγής.

94 Δεύτερον, η προσφεύγουσα τονίζει τη σημασία των δηλώσεων των προμηθευτών της σε άλλες ασιατικές χώρες εκτός Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, οι οποίες επιβεβαιώνουν τις τελωνειακές διασαφήσεις της. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι δηλώσεις των προμηθευτών της καταρτίστηκαν ειδικά για την έρευνα. Εντούτοις, μολονότι οι δηλώσεις των παραγωγών της ή των προμηθευτών της είναι εύλογο, κατά την προσφεύγουσα, να εξομοιωθούν με τις δικές της δηλώσεις, λόγω των σχέσεων των παραγωγών ή προμηθευτών αυτών με την ίδια, δεν υπάρχει κανείς λόγος να απορριφθούν κατηγορηματικά οι δηλώσεις αυτές ως μη συνιστώσες αποδεικτικά στοιχεία.

95 Τρίτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι είναι δυνατό να εξακριβωθεί η ακρίβεια των τελωνειακών διασαφήσεών της βάσει των εγγράφων που παρέδωσε στην Επιτροπή στις 25 Νοεμβρίου 1996, αφού η Επιτροπή της το είχε ζητήσει ρητά. Τα έγγραφα

αυτά συνίστανται στους καταλόγους εξαρτημάτων (Bills of materials), στους οποίους περιλαμβάνονται όλα τα εξαρτήματα που παραγγέλθηκαν σε προμηθευτές του CBC για κάθε μοντέλο που συναρμολόγησε η προσφεύγουσα, στα τιμολόγια των προμηθευτών των εξαρτημάτων αυτών που είχαν εκδοθεί προς τον CBC, σε πίνακες αφορώντες τη συσκευασία (packing lists) και σε φορτωτικές. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, όπως απέδειξε στις υπηρεσίες της Επιτροπής κατά τον δεύτερο επιτόπιο έλεγχο, τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν αναμφισβήτητα τη σχέση μεταξύ της αποστολής των οικείων εξαρτημάτων ποδηλάτων από τη χώρα καταγωγής τους προς τον CBC και την αποστολή τους στη συνέχεια από τον CBC στη Γαλλία. Το γεγονός που διαπίστωσε η Επιτροπή κατά την έρευνα ότι οι προμηθευτές του CBC είχαν αριθμήσει τα τιμολόγια διαφορετικά απ' ό,τι η CBC δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο, αφού κάθε επιχείρηση χρησιμοποιεί το δικό της σύστημα αριθμήσεως. Η άλλη παρατυπία που διαπιστώθηκε από την Επιτροπή, δηλαδή ότι σε ορισμένες περιπτώσεις η χώρα καταγωγής που είχε δηλωθεί από προμηθευτή του CBC δεν ήταν η χώρα που αναφερόταν στα τιμολόγια του CBC, οφείλεται στη μεταφορά των εγκαταστάσεων παραγωγής του προμηθευτή αυτού σε άλλη χώρα, διαφορετική από την αναφερόμενη επί των τιμολογίων του. Εξάλλου, η παρατυπία αυτή ουδόλως επηρέασε τον υπολογισμό της αξίας των εξαρτημάτων μη κινεζικής καταγωγής.

96 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων δεν κατάγονταν από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

97 Κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, καλώς οι υπηρεσίες της Επιτροπής απαίτησαν στην προκειμένη περίπτωση την προσκόμιση πιστοποιητικών καταγωγής. Συγκεκριμένα, κατόπιν των γραπτών ερωτήσεων του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δήλωσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, εφόσον οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν διαπιστώσει κατά την έρευνα ότι τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων δεν είχαν απλώς διαμετακομιστεί μέσω της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, αλλά είχαν πραγματοποιηθεί στη χώρα αυτή διαλογή και νέα συσκευασία τους, προκειμένου να αποσταλούν στη συνέχεια προς τη Γαλλία, το πιστοποιητικό καταγωγής ήταν το μόνο αξιόπιστο αποδεικτικό στοιχείο.

98 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν αμφισβητούν την ορθότητα των ισχυρισμών της προσφεύγουσας ότι δεν υπάρχει καμία ειδική διάταξη που να επιβάλει την προσκόμιση πιστοποιητικού καταγωγής και ότι της ήταν αδύνατο να προμηθευθεί

αναδρομικά τέτοια πιστοποιητικά. Εντούτοις, θεωρούν ότι ένας επιμελής επιχειρηματίας που βρισκόταν στην κατάσταση της προσφεύγουσας έπρεπε να γνωρίζει, μόλις επιβλήθηκε ο αρχικός δασμός αντιντάμπινγκ ή τουλάχιστον μόλις άρχισε να ισχύει ο βασικός κανονισμός που προέβλεπε διατάξεις κατά του κινδύνου καταστρατηγήσεως, ότι ήταν ενδεχόμενο να κληθεί να αποδείξει την καταγωγή των αγαθών που εισήγε. Κατά συνέπεια, αφού η προσφεύγουσα εισήγε εξαρτήματα ποδηλάτων μέσω επιχειρήσεως που ήταν συνδεδεμένη με τον CBC και διέθετε εγκαταστάσεις παραγωγής στη χώρα που υπέκειτο στον αρχικό δασμό αντιντάμπινγκ, έπρεπε να φροντίσει να έχει στην κατοχή της αυτό το μοναδικό αξιόπιστο αποδεικτικό στοιχείο.

99 Επιπλέον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν ότι, εν πάση περιπτώσει, τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της έρευνας δεν αποδείκνυαν ότι τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας κατάγονταν από άλλη χώρα.

100 Κατ' αρχάς, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, όταν διεξάγεται έρευνα σχετικά με πρακτικές καταστρατηγήσεως, η καταγωγή των προϊόντων δεν μπορεί να αποδεικνύεται με τις τελωνειακές διασαφήσεις του εισαγωγέα, κυρίως όταν ο εισαγωγέας αυτός συνδέεται με τον εξαγωγέα της οικείας χώρας. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίζονται, παραπέμποντας στα άρθρα 68 και 78 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν το δικαίωμα να εξακριβώσουν την ακρίβεια των διασαφήσεων αυτών και να απαιτήσουν από τον διασαφούντα να προσκομίσει προς τούτο και άλλα έγγραφα. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν επίσης τον ισχυρισμό ότι οι τελωνειακές διασαφήσεις έγιναν σε χρόνο που δεν ήταν ύποπτος, αφού η αρχική έρευνα αντιντάμπινγκ κινήθηκε το 1991, δηλαδή πριν από την εξαγορά της προσφεύγουσας από τον όμιλο CBC το 1992. Εξάλλου, από τις απαντήσεις της προσφεύγουσας στο ερωτηματολόγιο προκύπτει ότι οι εργασίες της σχετικά με τη συναρμολόγηση ποδηλάτων αυξήθηκαν μεταξύ 1992 και 1993. Κατά συνέπεια, ήταν βάσιμη η υποψία ότι οι εισαγωγές της προσφεύγουσας αποτελούσαν καταστρατήγηση των ισχυόντων μέτρων. Η προσφεύγουσα άλλωστε έπρεπε ευλόγως να υποθέσει ότι θα καλούνταν να προσκομίσει αξιόπιστα αποδεικτικά στοιχεία ως προς την καταγωγή των εξαρτημάτων του προϊόντος το οποίο αφορούσαν η έρευνα και, στη συνέχεια, ο δασμός αντιντάμπινγκ.

101 Στη συνέχεια το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι οι δηλώσεις των προμηθευτών έχουν μικρή αποδεικτική αξία, διότι καταρτίστηκαν για τις ανάγκες

της έρευνας, και μάλιστα από πρόσωπα που είχαν συμφέρον να μη δηλωθούν ως κινεζικής καταγωγής τα επίμαχα εξαρτήματα ποδηλάτων.

102 Τέλος, όσον αφορά τα έγγραφα που υποβλήθηκαν στις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 25 Νοεμβρίου 1996, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν, προβάλλοντας διάφορα επιχειρήματα, ότι τα αποδεικτικά μέσα που πρότεινε η προσφεύγουσα δεν ήταν καθεαυτά αξιόπιστα. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, αντί να προσκομίσει πιστοποιητικά καταγωγής για κάθε εξάρτημα ποδηλάτου που είχε εισαγάγει από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, διαβίβασε διάφορα έγγραφα, και συγκεκριμένα τις παραγγελίες που είχε δώσει στους προμηθευτές της στο Χονγκ-Κονγκ (στον CBC), τα τιμολόγια που είχαν εκδώσει οι προμηθευτές της αυτοί για την ίδια, αλλά και τα τιμολόγια που είχαν εκδώσει οι προμηθευτές του CBC προς τον όμιλο αυτό, τα μεταφορικά έγγραφα που αφορούσαν τα τιμολόγια αυτά καθώς και τα έγγραφα που η ίδια η προσφεύγουσα είχε φροντίσει να καταρτιστούν στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, προκειμένου να εξακριβωθεί η πορεία που είχαν ακολουθήσει τα προϊόντα. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή τονίζουν ότι, λόγω αυτού του τρόπου αποδείξεως, η προσφεύγουσα αναγκάστηκε να περιλάβει στο υπόμνημα απαντήσεως έξι σελίδες εξηγήσεων και παραρτήματα 82 σελίδων, προκειμένου να αποδείξει την καταγωγή ενός μόνο εξαρτήματος. Ο όγκος όλων των εγγράφων που παραδόθηκαν στην Επιτροπή ισούνταν με ένα κυβικό μέτρο. Τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία όμως δεν καθιστούσαν δυνατή καμία αξιόπιστη εξακρίβωση εντός ευλόγου χρόνου. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είχε αποδειχθεί, κατόπιν των ελέγχων που διενεργήθηκαν για ένα μοντέλο ποδηλάτου, ότι τα έγγραφα του προμηθευτή του CBC αφορούσαν τα ίδια εξαρτήματα όπως τα έγγραφα που παρέδωσε ο CBC στην προσφεύγουσα, από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι η ίδια σχέση υπήρχε και για τα άλλα μοντέλα που συναρμολόγησε η προσφεύγουσα. Σύμφωνα με μια γενική αρχή που ισχύει στον τομέα αντιντάμπινγκ, οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά ορισμένη έρευνα είναι υποχρεωμένες να υποβάλλουν τα στοιχεία που τους ζητούνται κατά τρόπον ώστε να καθίσταται δυνατή η αξιόπιστη εξακρίβωση εντός ευλόγου χρόνου. Επιπλέον, η διαπίστωση της σχέσης μεταξύ των τιμολογίων και των μεταφορικών εγγράφων δεν είναι δυνατή παρά μόνο χάρη στους καταλόγους εξαρτημάτων, οι οποίοι αποτελούν καθαρά εσωτερικά έγγραφα του CBC και είναι επομένως λιγότερο αξιόπιστοι απ' ό,τι τα πιστοποιητικά καταγωγής που εκδίδονται από τις αρχές της χώρας καταγωγής.

103 Τέλος, τα κοινοτικά όργανα υπενθυμίζουν ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής διαπίστωσαν, κατά τη διάρκεια της έρευνας, ορισμένες παρατυπίες. Κατά τα εν λόγω κοινοτικά όργανα, οι αριθμοί των εξαρτημάτων που χρησιμοποιούσαν οι προμηθευτές του CBC δεν ανταποκρίνονταν στους αριθμούς των εξαρτημάτων που παρέδιδε ο όμιλος αυτός στην προσφεύγουσα. Επιπλέον, σε ορισμένες περιπτώσεις, η χώρα καταγωγής που είχε δηλωθεί από τους προμηθευτές του CBC δεν συνέπιπτε

με τη χώρα καταγωγής που εμφανιζόταν επί των τιμολογίων του CBC. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ακόμη και αν οι παρατυπίες αυτές οφείλονταν σε οργανωτικά προβλήματα των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, οι υπηρεσίες της Επιτροπής βασίμως θεώρησαν ότι από τα έγγραφα αυτά δεν αποδεικνυόταν ότι τα εξαρτήματα ποδηλάτων που είχαν εξαχθεί προς την Κοινότητα από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είχαν εισαχθεί από τον CBC στο κράτος αυτό από τρίτη χώρα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

104 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής κάλεσαν την προσφεύγουσα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, όπως ερμηνεύθηκε ανωτέρω στη σκέψη 88, να αποδείξει κατά τη διάρκεια της έρευνας την ακρίβεια των δηλώσεων που περιλαμβάνονταν στο ερωτηματολόγιο και στηρίζονταν στις τελωνειακές διασαφήσεις της, σύμφωνα με τις οποίες τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας δεν κατάγονταν από τη χώρα αυτή.

105 Όπως προκύπτει από τα έγγραφα της 12ης και της 21ης Νοεμβρίου 1996 (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 20 και 24), οι υπηρεσίες της Επιτροπής κάλεσαν προς τούτο την προσφεύγουσα να τους υποβάλει, ενόψει δεύτερου επιτόπιου ελέγχου και μέχρι τις 25 Νοεμβρίου 1996, πιστοποιητικά καταγωγής και πλήρεις έγγραφες αποδείξεις σχετικά με τη μεταφορά καθενός από τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων από τη χώρα καταγωγής προς τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Η προσφεύγουσα ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό και υπέβαλε εμπροθέσμως, για καθένα από τα οικεία εξαρτήματα, τα έγγραφα που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 102. Αντίθετα, δεν προσκόμισε τα πιστοποιητικά καταγωγής. Συναφώς η προσφεύγουσα πληροφόρησε τις υπηρεσίες της Επιτροπής ότι δεν είχε στην κατοχή της τέτοια πιστοποιητικά. Επιπλέον, δήλωσε ότι, δυνάμει της νομοθεσίας που ίσχυε κατά τον χρόνο των επίδικων εισαγωγών, δεν είχε την υποχρέωση να υποβάλει τέτοια πιστοποιητικά. Εξάλλου, ισχυρίστηκε ότι αυτή η απαίτηση των υπηρεσιών της Επιτροπής ήταν άδικη, διότι την υποχρέωνε να εφοδιαστεί εντός πολύ μικρού χρονικού διαστήματος με πιστοποιητικά καταγωγής που να καλύπτουν αναδρομικά χιλιάδες εξαρτήματα ποδηλάτων που είχε αγοράσει από πολλούς προμηθευτές της πριν από την έναρξη της οικείας έρευνας.

106 Κατόπιν του επιτόπιου ελέγχου της 26ης και της 27ης Νοεμβρίου 1996, οι υπηρεσίες της Επιτροπής κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει τις αποδείξεις που της είχαν ζητηθεί, αφού, πρώτον, δεν είχε προσκομίσει κανένα πιστοποιητικό καταγωγής και, δεύτερον, οι ίδιες είχαν εντοπίσει διάφορες παρατυπίες στα έγγραφα που είχε παραδώσει η προσφεύγουσα, λόγω των οποίων δεν ήταν δυνατή η συναγωγή του συμπεράσματος ότι οι τελωνειακές διασαφήσεις της ήσαν ακριβείς. Βάσει ακριβώς αυτών των στοιχείων το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό για την επέκταση, όπως προκύπτει από τη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού.

107 Αν ληφθούν υπόψη όλα τα ανωτέρω, πρέπει κατ' αρχάς να τονιστεί ότι, όσον αφορά τις εισαγωγές εξαρτημάτων ποδηλάτων που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, η προσφεύγουσα δεν υπείχε, κατά την κοινοτική νομοθεσία, καμία νομική υποχρέωση κατοχής πιστοποιητικών καταγωγής που να αποδεικνύουν τη μη προτιμησιακή καταγωγή των εμπορευμάτων αυτών, που να αποδεικνύουν δηλαδή ότι τα εμπορεύματα αυτά κατάγονταν από χώρα για την οποία δεν ίσχυαν προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα έναντι της Κοινότητας.

108 Από τα άρθρα 13, παράγραφος 5, και 14, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, καθώς και από το άρθρο 26, παράγραφος 1, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα προκύπτει βέβαια ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν να θεσπίζουν ειδικές διατάξεις ως προς τα έγγραφα που πρέπει να είναι σε θέση να προσκομίζουν οι εισαγωγείς για να αποδεικνύουν τη μη προτιμησιακή καταγωγή των οικείων εμπορευμάτων. Εντούτοις, οι διάδικοι συμφωνούν ότι δεν είχε θεσπιστεί καμία τέτοια ειδική διάταξη πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού για την επέκταση.

109 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, χωρίς να αντικρουστεί συναφώς από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, ότι, όταν δεν ισχύει καμία νομική υποχρέωση στη χώρα εισαγωγής των οικείων εμπορευμάτων, η κατάρτιση πιστοποιητικών καταγωγής που να αποδεικνύουν τη μη προτιμησιακή καταγωγή δεν αποτελεί συνήθη πρακτική του διεθνούς εμπορίου.

110 Τέλος, κακώς το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι ένας συνετός επιχειρηματίας έπρεπε, ήδη πριν κινηθεί η έρευνα, να έχει προμηθευτεί πιστοποιητικά καταγωγής για να μπορεί να αποδείξει, εφόσον παρίστατο ανάγκη, τη μη προτιμησιακή καταγωγή των οικείων εμπορευμάτων. Πρώτον, αυτή η υποχρέωση επιμέλειας δεν μπορεί να συναχθεί από τον αρχικό κανονισμό. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός αυτός θεσπίζει απλώς δασμό αντιντάμπινγκ για την εισαγωγή ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και δεν περιέχει καμία διάταξη σχετικά με τους κανόνες που πρέπει να τηρούνται κατά την εισαγωγή εξαρτημάτων του προϊόντος αυτού στην Κοινότητα ούτε καμία ένδειξη ότι τα κοινοτικά όργανα θα μεριμνούν ειδικότερα για την αποφυγή καταστρατηγήσεων του κανονισμού αυτού μέσω της εισαγωγής εξαρτημάτων του εν λόγω προϊόντος. Δεύτερον, η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ούτε από τη θέσπιση του βασικού κανονισμού, ο οποίος περιέχει γενικές διατάξεις σχετικά με την επέκταση των δασμών αντιντάμπινγκ σε περίπτωση καταστρατηγήσεως ισχύοντος μέτρου. Συγκεκριμένα, ο βασικός κανονισμός όχι μόνο περιορίζεται στη διαμόρφωση ενός γενικού συστήματος άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, αλλ' επιπλέον δεν περιέχει κανένα ειδικό κανόνα σχετικά με τον επιβεβλημένο τρόπο αποδείξεως κατά την εισαγωγή των εμπορευμάτων. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο σημείο αυτό, ο βασικός κανονισμός δεν διαφέρει από τον προϊσχύσαντα κανονισμό 2423/88.

111 Εντούτοις, ακόμη και αν δεν υφίσταται νομική υποχρέωση υποβολής των πιστοποιητικών καταγωγής, τίποτε δεν απαγορεύει κατ' αρχήν στα κοινοτικά όργανα να ζητούν από τους εισαγωγείς, για λόγους εύρυθμης λειτουργίας της διοικήσεως, την προσκόμιση των εγγράφων αυτών ως αποδεικτικών της ακρίβειας των τελωνειακών διασαφήσεών τους, ώστε να διασφαλιστεί η επίτευξη του σκοπού του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού, δηλαδή η αντιμετώπιση κάθε πρακτικής καταστρατηγήσεως.

112 Εντούτοις, η εκ μέρους των κοινοτικών οργάνων απαίτηση προσκομίσεως των πιστοποιητικών καταγωγής και ο αποκλεισμός κάθε άλλου αποδεικτικού μέσου συνιστά παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, όπως ερμηνεύθηκε ανωτέρω στη σκέψη 88, εφόσον τα κοινοτικά όργανα γνωρίζουν ή οφείλουν να γνωρίζουν ότι ορισμένοι από τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες τελούν σε αδυναμία προσκομίσεως των πιστοποιητικών αυτών και ότι δεν φέρουν ευθύνη για την αδυναμία τους αυτή. Υπό τις ειδικές αυτές συνθήκες, η απαίτηση

αυτή θα ήταν αντίθετη προς τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας, αφού θα καθιστούσε αδύνατη, σε περίπτωση διαφοράς της οποίας το αντικείμενο θα ήταν η επιβολή χρηματικής επιβαρύνσεως, την απόδειξη του ότι δεν επιτρέπεται η επιβολή της εν λόγω επιβαρύνσεως. Υπό τις ειδικές αυτές περιστάσεις, η μη αποδοχή άλλων αποδεικτικών στοιχείων ισοδυναμεί με στέρηση του αμυνομένου από το δικαίωμα προσκομίσεως απαλλακτικών εγγράφων (ultra posse nemo tenetur).

13 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η απαίτηση προσκομίσεως του εν λόγω αποδεικτικού στοιχείου δεν ανταποκρίνεται προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, δηλαδή την αντιμετώπιση κάθε πρακτικής καταστρατηγήσεως του αρχικώς επιβληθέντος δασμού. Συγκεκριμένα, η απαίτηση προσκομίσεως αδύνατης αποδείξεως μπορεί να έχει ως συνέπεια να μην περιοριστεί η επιβολή του επεκταθέντος δασμού μόνο στις εισαγωγές εξαρτημάτων που συνιστούν καταστρατήγηση του δασμού αυτού υπό την έννοια του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, η απαίτηση αυτή αντιβαίνει προς την αρχή της αναλογικότητας.

14 Από τα περιστατικά που συνοψίστηκαν ανωτέρω στις σκέψεις 104 έως 106 προκύπτει, εν προκειμένω, ότι η προσφεύγουσα πληροφόρησε τα κοινοτικά όργανα ότι δεν είχε στην κατοχή της πιστοποιητικά καταγωγής για τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων και ότι της ήταν φυσικώς αδύνατο να προμηθευθεί αναδρομικά και εντός της προθεσμίας που της είχαν τάξει οι υπηρεσίες της Επιτροπής πιστοποιητικά καταγωγής για τις εισαγωγές που είχαν πραγματοποιηθεί κατά την περίοδο έρευνας. Ως εκ περισσού επιβάλλεται η παρατήρηση εξάλλου ότι κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου διαπιστώθηκε ότι η προσφεύγουσα τελούσε μάλιστα σε απόλυτη αδυναμία προσκομίσεως των πιστοποιητικών καταγωγής που της είχαν ζητηθεί. Η προσφεύγουσα προσκόμισε, ως συνημμένα του υπομνήματος απαντήσεως, βεβαιώσεις των εμπορικών επιμελητηρίων δύο ασιατικών χωρών, από τις οποίες ισχυρίζεται ότι κατάγονταν τα οικεία εξαρτήματα ποδηλάτων, βεβαιώσεις από τις οποίες προκύπτει ότι δεν εκδίδονται πιστοποιητικά καταγωγής εφόσον έχει παρέλθει διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών από την αποστολή των οικείων προϊόντων. Το στοιχείο αυτό δεν αμφισβητήθηκε ούτε από το Συμβούλιο ούτε από την Επιτροπή.

15 Υπό τις εξαιρετικές περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν μπορούσαν βασίμως να απαιτήσουν την προσκόμιση πιστοποιητικών

καταγωγής, αλλ' ήσαν υποχρεωμένες να εξετάσουν, όχι συνοπτικά αλλά προσεκτικά και αμερόληπτα, τα έγγραφα που η προσφεύγουσα τους είχε παραδώσει κατά τη διάρκεια της έρευνας προς απόδειξη της ορθότητας των δηλώσεών της που περιέχονταν στις τελωνειακές διασαφήσεις και σύμφωνα με τις οποίες τα εξαρτήματα ποδηλάτων που είχε εισαγάγει στην Κοινότητα κατάγονταν από άλλες χώρες και όχι από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

116 Συνεπώς πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον τα κοινοτικά όργανα θεώρησαν ως ανεπαρκείς αποδείξεις και απέρριψαν τα έγγραφα που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα αφού προηγουμένως προέβησαν σε προσεκτικό και αμερόληπτο έλεγχο.

117 Συναφώς τα κοινοτικά όργανα προέβαλαν κατ' αρχάς το επιχείρημα ότι, κατ' ουσία, αν ληφθούν υπόψη ο όγκος και ο πολύπλοκος χαρακτήρας των διαβιβασθέντων εγγράφων, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία δεν ήσαν καθεαυτά αποδεκτά, διότι δεν καθιστούσαν δυνατή την πραγματοποίηση αξιόπιστου ελέγχου εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Μολονότι οι διαδικασίες αντιντάμπινγκ χαρακτηρίζονται από βραχείες προθεσμίες και συνεπώς από τη μεγαλύτερη ανάγκη θεσπίσεως αποτελεσματικών διοικητικών μέτρων, υπενθυμίζεται εν προκειμένω ότι η προσφεύγουσα τελούσε σε αδυναμία προσκομίσεως άλλων αποδεικτικών στοιχείων, των οποίων η εξακρίβωση θα ήταν ευχερέστερη. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα έγγραφα των υπηρεσιών της Επιτροπής της 12ης και της 21ης Νοεμβρίου 1996 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 20 και 24), πρέπει να τονισθεί ότι η προσφεύγουσα παρέδωσε στις υπηρεσίες της Επιτροπής τα ογκώδη αυτά έγγραφα, προκειμένου να αποδείξει την ακρίβεια των τελωνειακών διασαφήσεών της, μόνο αφού της ζητήθηκε τούτο ρητά από τις εν λόγω υπηρεσίες. Κατά συνέπεια, κακώς τα κοινοτικά όργανα, αν ληφθούν υπόψη οι εξαιρετικές περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, απέρριψαν τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία λόγω του όγκου και του πολύπλοκου χαρακτήρα τους.

118 Εξάλλου, με το έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1996, με το οποίο συνοψίζονταν τα αποτελέσματα του δεύτερου επιτόπιου ελέγχου, οι υπηρεσίες της Επιτροπής επισήμαναν βέβαια δύο παρατυπίες ως προς τα έγγραφα αυτά. Κατά το έγγραφο αυτό

της Επιτροπής, πρώτον, οι αριθμοί των εξαρτημάτων που είχαν παραδώσει οι προμηθευτές του CBC δεν αντιστοιχούσαν προς τους αριθμούς των εξαρτημάτων που είχε χρησιμοποιήσει ο CBC για τις παραδόσεις του προς την προσφεύγουσα και, δεύτερον, σε ορισμένες περιπτώσεις, η χώρα καταγωγής που είχε δηλωθεί από τους προμηθευτές αυτούς δεν ήταν η χώρα που μνημονευόταν επί των τιμολογίων του CBC. Εντούτοις, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, κατά τον δεύτερο επιτόπιο έλεγχο, παρέσχε εξηγήσεις για αμφότερες αυτές τις παρατυπίες. Σε ερώτηση του Πρωτοδικείου σχετικά με τις παρατυπίες αυτές και σχετικά με τα έγγραφα τα οποία έπρεπε, κατά τα κοινοτικά όργανα, να έχει προσκομίσει η προσφεύγουσα το Συμβούλιο απάντησε ότι φρονούσε ότι η απόδειξη της καταγωγής των οικείων εξαρτημάτων ποδηλάτων ήταν «εξαιρετικά δυσχερής» χωρίς πιστοποιητικά καταγωγής. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο πρόσθεσε ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, εφόσον δηλαδή τα εξαρτήματα ποδηλάτων δεν είχαν απλώς διαμετακομιστεί από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, η προσκόμιση των πιστοποιητικών καταγωγής αποτελούσε τον μόνο τρόπο αξιόπιστης αποδείξεως και ότι τα έγγραφα που υπέβαλε η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσαν να γίνουν αποδεκτά ως επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, ακόμη και αν οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν είχαν εντοπίσει τις εν λόγω παρατυπίες.

19 Από τα ανωτέρω αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμο ότι τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να εξετάσουν προσεκτικά και αμερόληπτα τα έγγραφα που τους είχαν διαβιβαστεί. Σε μια εξαιρετική περίπτωση όπως η προκειμένη, τα κοινοτικά όργανα δεν μπορούσαν εγκύρως να απορρίψουν τα έγγραφα αυτά ως στερούμενα a priori αποδεικτικής δυνάμεως και να απαιτήσουν την προσκόμιση ενός αποδεικτικού στοιχείου που η προσφεύγουσα αδυνατούσε να προσκομίσει.

20 Κατά συνέπεια, κακώς το Συμβούλιο θεώρησε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει ότι τα εξαρτήματα ποδηλάτων που είχε εισαγάγει από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και αντιπροσώπευαν το 60 % τουλάχιστον της συνολικής αξίας των μερών των συναρμολογημένων ποδηλάτων κατάγονταν από άλλη χώρα και όχι από το κράτος αυτό. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο, επεκτείνοντας τον δασμό αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί με τον αρχικό κανονισμό, ώστε να καλυφθούν και οι εισαγωγές των εξαρτημάτων ποδηλάτων της προσφεύγουσας, παρέβη το άρθρο 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

Συμπέρασμα

121 Συνεπώς, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί το βάσιμο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το άρθρο 2 του κανονισμού για την επέκταση πρέπει να ακυρωθεί όσον αφορά την προσφεύγουσα.

122 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού για την επέκταση, ο επεκταθείς δασμός επιβάλλεται στις εισαγωγές των οικείων εξαρτημάτων ποδηλάτων που καταγράφηκαν, σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, από τις τελωνειακές αρχές μετά την έναρξη ισχύος του τελευταίου αυτού κανονισμού στις 20 Απριλίου 1996. Κατά συνέπεια, αν ληφθούν υπόψη τα αιτήματα της προσφεύγουσας (βλ. ανωτέρω σκέψη 51), το άρθρο 2 του κανονισμού για την επέκταση πρέπει να ακυρωθεί, όσον αφορά τις εισαγωγές βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα μεταξύ της 20ής Απριλίου 1996 και της 18ης Απριλίου 1997, δηλαδή της ημερομηνίας κατά την οποία άρχισε να ισχύει η απόφαση για την απαλλαγή της 28ης Ιανουαρίου 1998.

Επί των δικαστικών εξόδων

123 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει όχι μόνο να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, αλλά και να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το αίτημά της.

124 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή θα φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 71/97 του Συμβουλίου, της 10ης Ιανουαρίου 1997, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2474/93 στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την επιβολή του επεκταθέντος δασμού στις εισαγωγές που έχουν καταγραφεί σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 703/96, όσον αφορά τις εισαγωγές βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων τις οποίες πραγματοποίησε η προσφεύγουσα μεταξύ της 20ής Απριλίου 1996 και της 18ης Απριλίου 1997.**

2) **Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά του έξοδα καθώς και στα έξοδα της προσφεύγουσας.**

3) **Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Lenaerts Tiili Azizi

Jaeger Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Σεπτεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts